

Ben Seni Beklemiyordum

– kul mehmet · 05 Ekim 2025

Ben Seni Beklemiyordum

Gölgende tanıdım seni, yüzünde değil.
İz bırakan yürüyüşündü, sesin değil.
Neydi beni sana çeken, bu içe dönük suskunluğumda?
Kalbim bir düşkün, cümlelerim bir tutkunun yankısı.
Satırlara dökülen, sevdıyla ıslanmış harfler.
Gerçek misin içimde, yoksa bir hayalin yankısı mı?
Yoldaş mı kaderimize, yoksa bir sızı mı?

Bir ses gibi geldin, tanımadığım ama bildiğim.
Bir rüya gibi kaldın, uyandığımda eksilen.
Ben mi çağırdım seni, yoksa sen mi buldun beni bu suskunlukta?
Geceler boyu içimde yürüyen bir adım oldun.
Her iz, senden önceydi belki, ama seninle tamamlandı.
Aşk dedikleri, belki de bir hatırlayıştı:
Unuttuğum bir gülüşü, bir kokuyu, bir bakışı buluştun.

Sen geldin ve ben kendime döndüm.
Ama döndüğüm yer, seninle değişmişti.
Yar mıydın, yoksa bir aynadaki çizik miydin?

Ömrümdeki sessizliđi seninle konuřtum.
Geldiđin vakit, rüzgârın yönü deđiřti.
Yapraklar başka türlü düřtü toprađa.

Ben seni beklemiyordum ama sen geldin.Ne iyi ettin de geldin.Başım gözüm üstüne hoş geldin
Bir sesin vardı, duymadığım ama içimde yankılanan.
Bir hâlin vardı, tanımadığım ama tanıdık gelen.
Aşk mıydın sen, yoksa ben miydim seni aşk sanan?
Bir iz bıraktın, geçerken bile.
Ve ben o izi, kendi yolum sandım.
Yar mıydın, yoksa bir mevsim gibi geçip giden?
Ama her mevsim, seninle başlıyordu artık.
Mehmet Aluç